

имало много желаещи. Малкитѣ въ Централния затворъ, като се научили отъ своитѣ другари за добрия животъ въ разсадника, дето се диша чистъ въздухъ при умѣрена работа, па освенъ това има и училище, всички поискали да бждатъ изведени и настанени на работа и възпитание въ разсадника при тѣхъ. На 50 ученици единъ учителъ не стигало, та взели втори.

Следъ кжсо време дружеството извадило отъ затвора още 150 деца. Но де да се настанятъ? Нѣмало мѣсто за толкова души. Помолили военното министерство и то отпуснало две голѣми бараки. Радостта на дружеството била неизказана. Да се избавятъ отъ затвора 200 деца, това наистина е една отлична работа. Но радостта не била трайна. На следната зима една февруарска буря разрушила и дветѣ бараки и децата останали безъ подслонъ. Тогава министерството на земледѣлието наредило да се пригоди за жилище непотрѣбния оборъ при разсадника и тамъ да се настанятъ малолѣтнитѣ затворници. Набавили нуждния материалъ, и затворниците сами почнали да работятъ. Въ два дена оборътъ се преобразилъ на жилище. Нали е дѣсчена работа, бързо става. Но съ такива бързо направени бараки не се върши трайна работа. Днесъ дѣска се пукнала, утре вѣтрътъ я съборилъ, трети день немирно момче откъртило друга дѣска и т. н. Тия неприятности накарали дружеството да помисли да издигне едно хубаво и здраво здание, което да се нарече „Домъ на човѣщината“. Нарекли го така, защото е предназначено да направи отъ малкитѣ престѣпници добри човѣци, да развие въ тѣхъ човѣшки чувства.